

Súd: Okresný súd Martin
Spisová značka: 8C/228/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5712214618
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 09. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dušan Pagáč
ECLI: ECLI:SK:OSMT:2014:5712214618.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Sudca Okresného súdu Martin JUDr. Dušan Pagáč, v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s.r.o. so sídlom Pribinova ul. č. 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, právne zastúpeného Fridrich Paľko s.r.o., IČO: 36 864 421 so sídlom Grösslingova 4, 811 09 Bratislava proti žalovanej: Slovenskej republike, konajúcu prostredníctvom Ministerstva spravodlivosti SR, Župné námestie 13, Bratislava, v konaní o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, takto

rozhodol:

Žaloba žalobcu sa v celom rozsahu **z a m i e t a**.

Žalovanej sa proti žalobcovi náhrada trov konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Žalobou podanou na tunajšom súde 27.9.2012 sa žalobca proti žalovanej domáhal zaplataenia náhrady majetkovej škody vo výške 175,- eur a sumy 940,44 € z titulu nemajetkovej ujmy ako aj náhrady trov konania.

Žalobca žalobu odôvodnil tým, že je slovenskou právnickou osobou, ktorá vykonáva na základe registrácie podnikateľskú činnosť v prevažujúcej miere v oblasti poskytovania krátkodobých úverov. Žalobca v súlade s pravidlami riadneho hospodárenia ako oprávnený subjekt, veriteľ zo zmluvy o úvere v žalobe uvedeného čísla navrhol písomným podaním, spísaným procedurálnym postupom podľa § 38 a nasledujúcich Zák.č.233/1995 Z.z. (ďalej len Exekučný poriadok) súdnemu exekútorovi vykonať exekúciu a to z dôvodu nerešpektovania zmluvných dojednaní a zákonných ustanovení zo strany dlžníka.

Exekúciu žalobca navrhoval vykonať pre svoju pohľadávku, ktorá mu vznikla neplnením záväzku, vyplývajúceho zo zmluvy o úvere dlžníkom (povinným) M. Q., nar. XX.XX.XXXX. Po prijatí návrhu na vykonanie exekúcie súdny exekútor prideliť registráciou exekučnej veci č.Ex 287/2007. Súdny exekútor podľa § 44 ods.1 Exekučného poriadku predložil návrh na vykonanie exekúcie exekučnému súdu Okresnému súdu Martin, ktorý exekútora poveril vykonaním exekúcie a udelil mu poverenie pod registrovým číslom uvedeným v žalobe. Žalobca pre obavy a právny a faktický osud pohľadávky nútenej vymáhanej súdnym exekútorom, ktorému bolo naposledy udelené poverenie na vykonanie exekúcie spísal a podal postupom podľa § 44 ods.8 Exekučného poriadku exekučnému súdu návrh na zmenu exekútora.

Žalobca legitímne očakával, že súd mu svojou činnosťou poskytne súdnu ochranu v zákonom predpokladanej kvalite a teda, že dôjde k reálnej zmene exekútora rozhodnutím súdu v zákonom stanovenej lehote. Bohužiaľ sa tak nestalo a to napriek tomu, že podaný návrh spĺňal všetky formálne a materiálne podmienky, stanovené Exekučným poriadkom, resp. O.s.p.. Žalobca následne poukázal na ustanovenia § 44 ods.7 Exekučného poriadku platného od 1.9.2005, z ktorého vyplývalo, že súd o zmene

exekútora rozhodne do 30 dní od doručenia návrhu oprávneného na zmenu exekútora. Tiež poukázal na ustanovenia § 44 ods.8 Exekučného poriadku platného od 1.12.2006, z ktorého vyplýva opäť, že súd rozhodne o zmene exekútora do 30 dní od doručenia návrhu oprávneného na zmenu exekútora. Týmito ustanoveniami exekučného poriadku je založená zákonná povinnosť exekučného súdu rozhodnúť o návrhu oprávneného na zmenu exekútora do 30 dní od doručenia návrhu oprávneného na zmenu exekútora. Exekučný súd však napriek tomu, že vec s ním prejednávaná nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti a nevyžadovala si takú spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať svojou komplexnosťou podstatný vplyv na čas potrebný k posúdeniu návrhu a rozhodnutiu, nerozhodol o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenom čase. Na dôkaz tejto skutočnosti žalobca žiadal, aby sa súd oboznámil s príslušným exekučným spisom. Opísaný postup exekučného súdu bol nesprávny, bol v rozpore s vyššie uvádzanými ustanoveniami Exekučného poriadku.

Žalobca sa dozvedel o všetkých skutočnostiach v priebehu skutkového deja, ktorý vyústil do porušenia jeho práv a spôsobenej škody po doručení uznesenia exekučného súdu zo dňa 27.04.2012 o zmene súdneho exekútora. V dôsledku nesprávneho úradného postupu exekučného súdu si žalobca uplatnil nárok na náhradu majetkovej škody ale aj nemajetkovej ujmy. Uviedol, že žalobcovi vznikla majetková škoda, predstavujúca náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s jeho činnosťou, uskutočňovanou vo veci správy a udržateľnosti pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi dorúčením návrhu na zmenu súdneho exekútora a rozhodnutím o ňom, keď v tomto období žalobca vynaložil 70,-€ na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnancov pomocou informačného systému, sumu 40,-€, ktorú žalobca vynaložil na udržiavanie a správu informačného systému, a sumu 50,-€, ktorú žalobca vynaložil na administráciu listín a komunikáciu s pôvodným súdnym exekútorom. Ďalej si uplatnil sumu 15,-€, ktorú vynaložil na administratívne spracovanie textov urgencií, adresovaných exekučnému súdu na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií, na poštovné a telekomunikačné výdaje, spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde. Celovo takto žalobca vo veci správy a vymáhania svojej pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi dorúčením návrhu na zmenu súdneho exekútora a rozhodnutím o ňom a to výlučne vplyvom nesústreďenej činnosti exekučného súdu márne sumu 175,-€. Táto suma by žalobcu nezaťažila, ak by exekučný súd postupoval správne a pri rozhodovaní o zmene súdneho exekútora by dodržal zákonom stanovenú dobu.

Zároveň si žalobca uplatnil nárok na náhradu nemajetkovej ujmy s poukazom na skutočnosť, že samotné konštatovanie porušenia práva na rozhodnutie o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenej dobe v spojení s porušením práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Márnym uplynutím času boli reálne ohrozené legitímne očakávania žalobcu, že nastanú účinky, predpokladané ustanovením § 44 ods.8 Exekučného poriadku a nesprávny úradný postup exekučného súdu vystavil oprávnené záujmy žalobcu nasledovným rizikám a to tým, že neskorým ukončením procedúry zmeny súdneho exekútora nastane riziko zániku povinného. Ďalej nastalo riziko zmarenia účelu konania pre stratu kontaktu s povinným a tiež nastalo riziko insolventnosti povinného. Náhradu nemajetkovej ujmy žalobca vníma ako spravodlivú satisfakciu za konkrétne porušenie jeho zákonných nárokov, definovaných zákonom stanovenou lehotou, danou k rozhodnutiu a základných práv. S poukazom na v žalobe uvedené nálezy Ústavného súdu SR si žalobca uplatnil ako primeranú náhradu nemajetkovej ujmy za vnútorné zásahy do spoločnosti, ovplyvňovanie podnikateľského plánovania a rozhodovania za porušenie jeho práv, stratu legitímnych očakávaní, že nastane v zákonom čase stav, predpokladaný zákonom, stratu dôvery v právo a v spravodlivé riešenie veci a vyvolanie rizík, ohrozujúcich konečné vymoženie pohľadávky sumu 940,44 €. Žalobca ustálil výpočet nároku alikvotným pomerom 55,32 eur za každý mesiac omeškania v činnosti exekučného súdu a to práve na základe aplikácie vyššie uvádzanej doktríny Ústavného súdu, ktorý v žalobe uvádzaných nálezoch priznával náhradu nemajetkovej ujmy približne vo výške 663,88 eur za rok, čiže 55,32 eur za mesiac. V danej veci bol exekučný súd bezdôvodne nečinný viac ako 526 dní.

Žalobca ďalej v žalobe uviedol, že postupoval podľa ustanovenia § 15 ods.1 zák.č.514/2003 Z.z. a písomnou žiadosťou požiadal žalovaného o predbežné prerokovanie jeho nároku na náhradu škody, ktorá mu vznikla nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Martin. Žalovaný však do podania žaloby na súd na žiadosť pozitívne nereagoval. Na dôkaz tejto skutočnosti žiadal žalobca vyžiadať spis Ministerstva spravodlivosti SR k predbežnému prerokovaniu nároku žalobcu na náhradu škody a

potvrdenie o prijatí žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody a potvrdenie o prijatí žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody.

V priebehu ďalšieho konania žalobca na základe opakovaných výziev súdu však do spisu nepripojil kópiu žiadosti o predbežné prerokovanie jeho nároku na náhradu škody, podanú v súvislosti s týmto prípadom na Ministerstvo spravodlivosti SR, odvolával sa na skutočnosť, že v štyroch spisoch Okresného súdu Martin, ktoré sa týkali exekučných konaní, vedených proti povinných M. W., P. G., N. Q. a A. Y. pripojil potvrdenie Ministerstva spravodlivosti o prijatí žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody.

Lustráciou v týchto spisoch sa nezistilo pripojenie takéhoto listinného dôkazu žalobcom.

Kópiu žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody na výzvu súdu nepredložil ani žalovaný, pričom žalovaná súdu oznámila, že Ministerstvu spravodlivosti SR bolo doručených niekoľko desiatok tisíc žiadostí žalobcu o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. Ministerstvo spravodlivosti nevedelo osobitný spis pre každú podanú žiadosť. Žalovaný riešil osobitne jednotným postupom objem žiadostí, doručených spoločne k tomu istému dňu. Vzhľadom k tomu nebolo možné predložiť súdu kópie konkrétnych žiadostí o predbežné prerokovanie. Žalobca však neposkytol v rámci predbežného prerokovania požadovanú súčinnosť, potrebnú pre prerokovanie jeho nároku, čím bol proces predbežného prerokovania fakticky zmarený. Napriek opakovaným výzvam na doplnenie žiadostí, ktoré Ministerstvo spravodlivosti SR adresovalo žalobcovi, bola MS SR doručená všeobecná odpoveď, kde žalobca nepreukázal požadované skutočnosti, nedoplnil žiadané informácie a nebol ochotný priložiť ani príslušné návrhy na zmenu exekútora s dátumom doručenia súdu uznesenia o zmene súdneho exekútora, dátumy, kedy sa žalobca dozvedel o škode, doklady, preukazujúce vyčíslenú majetkovú škodu, či uviesť skutočnosti, či boli podávané sťažnosti predsedovi súdu na prieťahy, prípadne ústavné sťažnosti a podobne.

S ohľadom na uvedené MS SR ako orgán príslušný podľa § 4 ods.1 písm.a/ zák.č.514/2003 Z.z. nárok žalobcu nepovažuje za predbežne prerokovaný a pokiaľ ide o posúdenie, či každý konkrétny uplatnený nárok bol aj obsahom žiadosti o predbežné prerokovanie nároku, žalovaný zdôraznil, že dôkazné bremeno v smere preukázania predbežného prerokovania nároku je na strane žalobcu a nemôže zaťažovať žalovaného, ktorý nemôže jednoznačne potvrdiť, či jednotlivé uplatnené nároky boli aj predmetom doručených žiadostí o predbežné prerokovanie.

Až po nariadení pojednávania súd dostal písomné vyjadrenie žalovanej zo dňa 12.02.2014, ktoré podľa jeho záverečných ustanovení bolo relevantné pre všetky konania vo veciach spoločnosti Pohotovosť s.r.o. o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy proti žalovanej.

V tomto všeobecnom vyjadrení žalovaná uviedla, že žalobca vo svojich žalobách sa domáha náhrady majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, ktorá mu mala vzniknúť nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Martin, ktorú žalobca videl v tom, že okresný súd v jednotlivých exekučných konaniach alternatívne po 1/ nerozhodol o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonnej lehote, po 2/ rozhodol o poverení exekútora po 15. dňovej lehote, po 3/ rozhodol o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a to po 15.dňovej lehote , po 4/ zamietol žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie po 15.dňovej lehote.

K predmetným žalobám žalovaná vzniesla niekoľko námietok. Predovšetkým poukázala na zmätočnosť podania žalobcu, kde sú zmätočne označení povinní a najmä sú odlišne uvedené ich dátumy narodenia. Žaloby neobsahujú spisové značky príslušných exekučných konaní, ktoré sú vedené na súde, a chýbajú relevantné údaje, akými sú dátumy doručenia podaní na súd, ktoré majú význam pre posúdenie celej veci a dátumy, kedy sa žalobca dozvedel o vzniku škody v jednotlivých prípadoch. Vo všeobecnosti žalovaná namieta, že žalobca nepriložil ani jeden relevantný dôkaz, ktorý preukazoval vôbec existenciu predmetného exekučného konania a vznik skutočnej škody, ako aj nemajetkovej ujmy. Žalobca v skutočnosti prenáša celú dôkaznú povinnosť na súd, napriek tomu, že dôkazné bremeno znáša žalobca sám. Tvrdenia žalobcu, že nemá vedomosť o spisových značkách ním uvádzaných exekučných konaní sa nezakladá na pravde a má charakter klamlivého a zavádzajúceho tvrdenia, pretože sám žalobca uvádza, že mu boli doručené uznesenia exekučného súdu o zmene súdneho exekútora, pričom tieto uznesenia museli byť v súlade s právnymi predpismi označené spisovými značkami

dotknutých exekučných konaní. V tejto súvislosti si žalovaná dovolila konajúcemu súdu navrhnúť aplikáciu ustanovenia § 43 ods.1 O.s.p..

Žalovaná poukázala, že z jednotlivých žalôb nie je jasný ani titul nároku na náhradu škody. Žalobca jednak namieta nezákonné konanie v podobe nerozhodnutia o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom ustanovenej lehote, ale zároveň namieta nesprávny úradný postup v podobe prietáhov. Uvádza tiež rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, čo by sa mohlo vysvetliť ako namietanie nezákonného rozhodnutia. Z takto formulovaných žalôb nie je jednoznačne jasné, na základe akého titulu si žalobca uplatňuje škodu, keď v žalobách sa tieto tituly prelínajú a žalobca jednoznačne neuvádza, z ktorého titulu uplatňuje svoj nárok. Nie je tak zrejmé, či si žalobca uplatňuje nárok z titulu nesprávneho úradného postupu z dôvodu prietáhov, z dôvodu rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia, alebo z dôvodu nerozhodnutia v zákonom stanovenej lehote. Žalobca navyše neuvádza, aké kroky podnikol na odstránenie neželaného stavu, pretože žiadosti o informácie o stave konania nie je možné považovať za riadny prostriedok, ktorý by smeroval k zabráneniu tvrdých prietáhov, a k ich účinnému odstráneniu. Žalobca totiž neuviedol, či využil možnosť podania sťažnosti na zbytočné prietahy v príslušných konaniach predsedovi okresného súdu resp. možnosť podania ústavnej sťažnosti. Žalovaná má za to, že všeobecný súd v konaní o náhradu škody nie je oprávnený posudzovať prietahy v konaní súdu, túto právomoc má iba predseda súdu, alebo Ústavný súd SR.

Žaloba z 17.09.2012 bola podaná pred uplynutím 6.mesačnej zákonnej lehoty. V rámci predbežného prerokovania niekoľko desiatok tisíc žiadostí žalobca navyše žalovanej neposkytol potrebnú súčinnosť. Pokiaľ ide o posúdenie, či každý konkrétny uplatnený nárok bol aj obsahom žiadosti o predbežné prerokovanie nároku, žalovaná zdôrazňuje, že dôkazné bremeno v tomto smere nesie žalobca. S poukazom na ustanovenie § 15 ods.1, § 16 ods.4 zák.č.514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu, spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov žalovaná namietala, že zo strany žalobcu ide o predčasne uplatnený nárok na súde. Žalovaná vyslovila právny názor, podľa ktorého predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody je hmotno-právnou podmienkou pre podanie žaloby o náhradu škody a ak takáto žiadosť nebola podaná, resp. bola podaná, ale ešte neuplynula zákonná 6 mesačná lehota na predbežné prerokovanie takéhoto nároku zo strany príslušného orgánu, konajúceho za štát, nie je splnená základná hmotno-právna podmienka pre podanie žaloby a takáto predbežne podaná žaloba musí byť ako nedôvodná a predčasne podaná zamietnutá.

Žalovaná so svojom vyjadrení ďalej uviedla, že zákon č.514/2003 Z.z. ustanovuje všeobecné podmienky, pri splnení ktorých štát zodpovedá za škodu, spôsobenú orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci, ktorými sú po 1/ nezákonné rozhodnutie, resp. nesprávny úradný postup, po 2/ vznik škody a po 3/ príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou. Pre vznik zodpovednosti štátu musia byť splnené všetky tri podmienky súčasne.

K nesprávnemu úradnému postupu, ktoré sa mal dopustiť súd nerozhodnutím o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom ustanovenej lehote žalovaná uviedla, že v praxi je zaužívaný model, v zmysle ktorého exekučný súd po dôjdení žiadosti o zmenu súdneho exekútora predloží túto žiadosť pôvodnému súdnemu exekútorovi na vyjadrenie, vyčíslenie jeho doterajších trov a na zaslanie príslušného exekučného spisu za účelom realizácie povinnosti, vyplývajúcej exekučnému súdu z ustanovenia § 44 ods.9 Exekučného poriadku. Žalovaná pripustila, že v jednotlivých prípadoch mohol exekučný súd rozhodnúť o návrhoch oprávneného na zmenu súdneho exekútora po uplynutí zákonom stanovenej 30.dňovej lehoty od doručenia takéhoto návrhu najmä v prípadoch, ak pôvodný súdny exekútor neposkytol exekučnému súdu plnú súčinnosť a v takýchto prípadoch exekučný súd objektívne nemohol dodržať zákonnú 30.dňovú lehotu na rozhodnutie o návrhu žalobcu, ako oprávneného na zmenu súdneho exekútora tak, aby v tejto lehote rozhodol aj o trovách exekúcie pôvodného súdneho exekútora a súčasne postúpil novému súdnemu exekútorovi exekučný spis pôvodného súdneho exekútora. Odhliadnuc od uvedeného v prípadoch podozrenia ak exekučný súd nekonal o návrhoch žalobcu ako oprávneného na zmenu súdneho exekútora, žalobcovi nič nebránilo využiť účinný prostriedok nápravy, ktorým bez pochyby bolo podanie sťažnosti predsedovi príslušného súdu, proti porušovaniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa § 3 ods.7 v spojení s ustanovením § 62 a nasledujúcich zák.č.757/2004 Z.z. o súdoch. Ak žalobca tento prostriedok nápravy nevyužil, zanedbal svoju všeobecnú preventívnu povinnosť podľa § 415 Občianskeho zákonníka. Okrem toho žalovaná v tejto súvislosti poukázala na judikatúru Ústavného súdu sp.zn. I.ÚS 16/02

a konštatovala, že vzhľadom na povahu úkonu rozhodnutie o zmene súdneho exekútora, zákonom ustanovenú lehotu, lehotu, v ktorej sa rozhodlo, nečinnosť žalobcu i nevyhnutnosť vykonať, resp. súčasne s rozhodnutím i iné úkony, nie je možné nerozhodnutie o návrhu na zmenu súdneho exekútora v lehote ustanovenej zákonom považovať za zbytočné prietahy a teda za nesprávny úradný postup. Žalovaná zároveň poukazuje na ustanovenie § 44 ods.8,9 Exekučného poriadku, z ktorého je zrejmé, že pôvodný súdny exekútor vykonáva úkony exekučného konania až do času rozhodnutia súdu o zmene súdneho exekútora, resp. do doručenia o zmene súdneho exekútora pôvodnému exekútorovi z čoho vyplýva, že v súvislosti s nerozhodnutím v zákonnej lehote nemohlo dôjsť k vzniku žiadnej materiálnej škody, pôvodný exekútor mal a mohol pokračovať vo vymáhaní pohľadávky, na ktorú mal poverenie s ohľadom na zachovanie kontinuity konania. Zároveň žalovaná namietla, že podľa prechodného ustanovenia § 238 ods.1 Exekučného poriadku 30.-dňová lehota na rozhodnutie o zmene súdneho exekútora platí len v exekučných konaniach začatých po 1.9.2005. Dovtedy exekučný poriadok nestanovoval súdu žiadnu lehotu na rozhodnutie o zmene exekútora.

K námietke, že k nesprávnemu úradnému postupu malo dôjsť rozhodnutím o poverení exekútora po 15.dňovej lehote žalovaná uviedla, že prax ukázala už dávnejšie, že lehota na poverenie exekútora je výraznou prekážkou toho, aby mohli súdy objektívne posúdiť zákonnosť exekúcie ak exekučným titulom je notárska zápisnica alebo rozhodcovský rozsudok najmä v prípade existencie dôvodov podľa § 45 ods.1 písm.c/ Zákona o rozhodcovskom konaní. K tejto súvislosti poukázala na dôležitý rozsudok Súdneho dvora EÚ ASTURCOM C-40/08, ktorý nevyklučuje posúdenie zmluvnej podmienky aj v exekučnom konaní a na to, že unáhlené konanie zo strany súdov by mohlo viesť k nedostatočnému a nekvalitnému posúdeniu prípadu, a tým aj otázky, či rozhodcovský rozsudok spĺňa všetky kritéria zákonnosti. Poukázala na ustanovenie § 44 ods.2 Exekučného poriadku, účinného od 1.6.2011 a § 41 ods.2 písm.c/, d/ Exekučného poriadku a uviedla, že z týchto ustanovení jednoznačne vyplýva skutočnosť, že 15.dňová lehota na vydanie poverenia neplatí pri rozhodnutí rozhodcovského súdu ako exekučnom titulom, čo je znenie účinné od 1.6.2011. Ak bola teda žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie podaná na súd po 1.6.2011, nárok je v tejto časti neopodstatnený. Pred dňom 1.6.2011 s poukazom na ustanovenie § 41 ods.2 písm.d/ Exekučného poriadku poukázala vo všeobecnosti na judikatúru Ústavného súdu a to vyššie citované rozhodnutie sp.zn. I.ÚS 16/02, z ktorého vyplýva, že samotné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty neznamená automaticky prietahy v konaní. Zo skutkových okolností, ktoré sa týkajú rozhodovania o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie je zrejmé, že skúmanie vykonateľnosti rozhodcovských rozsudkov si vyžaduje osobitnú právnu úvahu, najmä s ohľadom na to, že tieto sa týkajú právnych vzťahov podliehajúcich režimu spotrebiteľských zmlúv.

Ak malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu, zamietnutím žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a to po 15.dňovej lehote, uviedla, že takto formulovaný postup, výsledkom ktorého je rozhodnutie a to zamietnutie žiadosti o udelenie poverenia, nemôže byť nesprávnym úradným postupom, pretože akýkoľvek postup súdu, ktorý nájde svoj bezprostredný výraz vo vydanom rozhodnutí nemôže byť nesprávnym úradným postupom tak, ako ho definuje zákon č.514/2003 Z.z., ktorý možno vymedziť ako porušenie právnou normou ustanoveného predpísaného postupu štátneho orgánu. Zodpovednosť štátu za škodu, spôsobenú nesprávnym úradným postupom je preto v takýchto prípadoch vylúčená. Súčasne však nemôže ísť ani o zodpovednosť za škodu, spôsobenú nezákonným rozhodnutím. Takúto zodpovednosť totiž možno uplatniť, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola spôsobená škoda, bolo zrušené, alebo zmenené pre nezákonnosť, príslušným orgánom a súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody je viazaný rozhodnutím takéhoto orgánu. Vzhľadom na ustanovenie § 6 ods.1 Zákona č.514/2003 ale aj ustanovenie § 44 ods.2 Exekučného poriadku účinného od 1.6.2011 je zrejmé, že pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím je okrem iného nevyhnutné, aby nezákonnosť rozhodnutia bola konštatovaná príslušným orgánom, ktorý toto už právoplatné rozhodnutie z dôvodu nezákonnosti zmení, alebo zruší v príslušnom konaní o opravnom prostriedku, podanom proti rozhodnutiu a táto podmienka nepochybne nie je v prípadoch zamietnutia žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie splnená. Predmetné rozhodnutia okresného súdu preto nie je možné považovať za nezákonné a zároveň ich zákonnosť, resp. nezákonnosť nie je možné posudzovať v tomto konaní. Súčasne poukázala na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3MCdo 11/2010 a 5Cdo 291/2010, z ktorých vyplýva, že vnútroštátny súd má povinnosť ex offo preskúmať materiálnu správnosť rozhodcovského rozsudku, nekalú povahu rozhodcovskej doložky, rozhodcovského súdu vydaného bez účasti spotrebiteľa, preskúmať, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej rozhodcovskej

zmluvy a to v takom rozsahu, v akom mu to umožňujú vnútroštátne procesné pravidlá v rámci obdobných opravných prostriedkov vnútroštátnej povahy.

K nesprávnemu úradnému postupu, ktorý mal spočívať v udelení poverenia po 15.dňovej lehote žalovaná uviedla, že z dikcie ustanovenia § 44 ods.2 Exekučného poriadku vyplýva, že 15.dňová lehota sa nevzťahuje na vydanie rozhodnutia v podobe zamietnutia žiadosti o udelenie poverenia. Ak súd exekútora nepoverí vykonaním exekúcie, 15.dňová lehota neplatí .

V prípade, že nesprávny úradný postup mal byť spôsobený existenciou prieťahov v konaní, žalovaná poukázala na ustanovenie § 9 ods.2 Zákona č.514/2003 Z.z. v znení účinnom od 1.1.2013 a konštatovala, že žalobca nepreukázal, že by podal sťažnosť na prieťahy resp. žiadosť o prešetrenie vybavenia sťažnosti, že by existovalo právoplatné rozhodnutie, vydané v disciplinárnom konaní, právoplatné rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva, či právoplatné rozhodnutie Ústavného súdu SR, ktorými by bolo konštatované porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Z uvedených dôvodov žalovaná má za to, že nie je preukázaný nesprávny úradný postup, spočívajúci v existencii prieťahov. Pokiaľ by totiž súd, konajúci o náhrade škody mohol hodnotiť postup iného súdu z hľadiska existencie zbytočných prieťahov, znamenalo by to absurdný záver, keďže všeobecné súdy by preskúmavali postup iných všeobecných súdov pričom uvedené by mohlo smerovať aj k porušeniu inštančného princípu v súdnictve.

Následne vzniesol žalovaný hmotnoprávnu námietku premičania v súvislosti s neprávnym úradným postupom a to pri každom uplatnenom nároku, pri ktorom došlo k uplynutiu 15.dňovej lehoty od doručenia žiadosti o udelenie poverenia pred dňom 23.4.2009, resp. pri ktorom došlo k uplynutia 30.lehoty od doručenia návrhu na zmenu súdneho exekútora pred dňom 23.4.2009, to znamená, tri roky pred dňom, kedy boli žalovanej doručené prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku.

K nárokom na náhradu materiálnej škody žalobca podľa námietok žalovanej neuviedol, či predmetné vecné nároky, ktoré v niektorých žalobách uplatňuje predstavujú podľa § 17 ods.1 Zák.č.514/2003 Z.z. skutočnú škodu, alebo ušlý zisk. Žalobca by v takomto konaní na preukázanie vzniku škody musel produkovať dôkazy, preukazujúce škodu pri každej individuálnej pohľadávke. Keďže žalobca je spoločnosťou, ktorá sa zaoberá spotrebiteľskými úvermi, k svojej činnosti nepochybne potrebuje a využíva informačný systém, ktorý poskytuje prehľad poskytnutých úverov. Takýto systém musel využívať nie len počas domnelých prieťahov, ale aj pred týmto obdobím, ako aj po ňom nie len na správu pohľadávok, ktoré boli predmetom exekúcií, ale aj takých, pri ktorých žiadne exekúcie neprebíhali, resp. prebiehali bez namietaných nedostatkov. Preto akákoľvek výška nákladov prevádzkovania na správu informačného systému vznikala a vzniká žalobcovi bez ohľadu na tvrdené prieťahy a jej uplatnenie považuje žalovaná za účelové. Na druhej strane požadovať paušálne sumy za spomínané veľmi všeobecne uvedené činnosti je nesprávne a znovu účelové pritom žalobcu od povinnosti riadne preukázať vznik a výšku škody žalobcu neodbreňuje ani množstvo podaných žalôb, ťažkosti pri jej vyčíslení a preukázaní ani ochrana osobných údajov, obchodného tajomstva, či dôverných informácií, teda skutočnosti, ktorými žalobca exemplárne nesplnenie dôkaznej povinnosti odôvodňuje. Pokiaľ ide o uplatnenie majetkovej škody vo výške istiny s príslušenstvom, je potrebné poukázať na skutočnosť, že žalobca nepreukázal existenciu dlžníka ako úplný základ pre preukázanie toho, čoho sa domáhal. V druhom rade nepreukázal existenciu právoplatného rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia a v treťom rade ani nevyožiteľnosť pohľadávky.

K tvrdenej nevyožiteľnosti pohľadávky žalovaná uviedla, že žalobca mal možnosť získať iný exekučný titul než rozhodcovský rozsudok a to napríklad podaním návrhu na začatie konania, čo nevykonal a svojou nečinnosťou sám prispel k situácii, ktorú v žalobách namieta. Ak by aj nastala situácia, že si toto právo žalobca uplatnil novým návrhom, musel by preukázať v prvom rade, že by mu súd bez akýchkoľvek pochybností priznal požadované nároky od dlžníkov v sume, v ktorej ich požaduje od žalovanej, čo nepreukázal a ani preukázať nemôže a v druhom rade, že pohľadávky sú nevyožiteľné v dôsledku pochybenia okresného súdu. To znamená, že nebyť nesprávneho úradného postupu okresného súdu, došlo by k riadnemu a plnohodnotnému vymoženiu pohľadávky. Preto žalobca nepreukázal jednak vznik a ani výšku škody.

K nároku na náhradu nemajetkovej ujmy žalovaná poukázala na ustanovenie § 17 ods.2 a ods.3 zák.č.514/2003 Z.z., poukázala na viacero nálezov Ústavného súdu SR, v ktorých ústavný súd

rozhodoval o poskytnutí finančného zadosťučinenia za zbytočné preťahy konštatujúc, že vychádzať z paušálnej sumy požadovanej žalobcom, ktorá musí byť priznaná za každý rok preťahov je nesprávna úvaha. Navyše pri svojom rozhodovaní Ústavný súd SR vždy vychádzal aj z významu sporu pre žalobcu, pričom v prípade žalobcu ide o veľkú spoločnosť poskytujúcu úvery fyzickým osobám. Ústavný súd SR prihliada aj na to, či sťažnosť predsedovi súdu viedla k náprave. Pokiaľ žalobca takýto prostriedok nevyužil, je neprijateľné, aby sa priznávala náhrada nemajetkovej ujmy podľa vybraných v žalobách označených nálezoch ústavného súdu, keď predseda súdu nemal možnosť prípadnú nápravu zjednať. Na druhej strane vznik nemajetkovej ujmy u právnických osôb a fyzických osôb je odlišný. Pocity členov riadiacich orgánov v spoločnosti v podobe frustrácie, úzkosti a neistoty a nedôvery sú irelevantné v predmetnom konaní, keď si náhradu škody a nemajetkovej ujmy uplatňuje spoločnosť ako právnická osoba. Z rozsudku Najvyššieho súdu ČR sp.zn. 30Cdo 675/2011 vyplýva, že odškodnenie právnickej osoby za nemajetkovú ujmu spôsobenú prípadnými preťahmi v konaní nie je možné vzťahovať na fyzické osoby, ktoré sa činnosti právnickej osoby nejakým spôsobom zúčastňujú, lebo im nevzniká ujma priamo. Žalobca neupresnil ani zánik podnikateľských aktivít a podnikateľských plánov, ktoré bližšie nekonkretizoval a neuviedol, ako vzniknutá situácia ovplyvnila jeho ďalšie podnikateľské postupy. Žalobca súčasne zjavne opomenul, že pri uplatňovaní nároku na náhradu nemajetkovej ujmy je potrebné preukázať, že konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením. Uvedené zo žalobných návrhov nevyplýva a z tohto dôvodu žalovaná nemá za preukázaný vznik nemajetkovej ujmy ako ani to, že by sa mala poskytnúť jej náhrada v peniazoch. Namietla, že žalujúca strana nepreukázala príčinnú súvislosť medzi konštatovaným porušením práva a vznikom škody a v závere navrhla, aby z dôvodu nepreukázania splnenia základných zákonných podmienok, ktoré sú potrebné pre priznanie náhrady škody podľa zák.č.514/2003 Z.z. súd žalobu ako neodôvodnenú v celom rozsahu zamietol a žalobcovi nepriznal náhradu trov konania. Žalovaná si súčasne uplatnila právo na náhradu trov konania, ktoré však nevyčíslila.

Po nariadení pojednávania na deň 19.09.2014 žalujúca strana zaslala súdu podanie z 11.09.2014, ktorým navrhla zrušiť nariadené pojednávanie a súčasne predložila návrh na doplnenie dokazovania, z ktorého vyplynulo, že žalobca zadal objednávku na spracovanie znaleckého posudku, ktorý vyčíslil výšku vzniknutej škody v dôsledku v žalobe opísaných skutočností, za ktoré zodpovedá žalovaná. Vypracovaný znalecký posudok po jeho vyhotovení chce predložiť súdu a žiadal, aby obsah tohto znaleckého posudku bol predmetom doplneného dokazovania, vykonaného v konaní. V prípadoch, že žalobca podal žalobu označenú ako agenda Istina RS, na preukázanie skutočností, že postup exekučného súdu je nesprávny a v rozpore so zákonom, nechal žalobca spracovať znalecký posudok znalcom v odbore 330000-právne vzťahy k cudzine, odvetvia 330300 - európske právo, ktorý zodpovie na otázky, týkajúce sa interpretácie aplikácie smernice Rady 93/13/EHS z 5.4.1993 v nadväznosti na justičnú prax a záväznú judikatúru súdneho dvora Európskej únie. Tento znalecký posudok žalobca považoval za dôkaz so zásadnou povahou a žiadal, aby bol súdom po spracovaní vykonaný.

Na pojednávaní, ktoré sa konalo dňa 19.09.2014 súd návrh žalobcu na dokazovanie znaleckým posudkom, obsahom ktorého mala byť interpretácia aplikácie smernice Rady 93/13/EHS zo dňa 05.04.1993, zamietol, pretože je vecou samotného súdu, aby túto smernicu správne na daný prípad vyložil a aplikoval. Navyše takýto znalecký posudok v čase rozhodovania súdu neexistoval.

Súčasne v tomto podaní žalobca uviedol, že mu ku dňu spracovania tohto podania nebolo doručené rozhodnutie krajského súdu o vylúčení, resp. nevyhlúčení sudcov Okresného súdu Martin a trvá, aby mu bolo doručené, pretože má záujem sa proti rozhodnutiu brániť všetkými možnými zákonnými prostriedkami, predovšetkým podaním sťažnosti na Ústavný súd, pretože týmto postupom dôjde k porušeniu jeho základných práv a slobôd. Žalobca totiž už v podanom návrhu na začatie občianskeho súdneho konania označil skutočnosť, pre ktoré má byť vylúčený sudca vzhľadom na ustanovenie § 15 ods.1 prvá veta a štvrtá z O.s.p.. Žalobcom označené skutočnosti v žalobe sú totiž takého charakteru, že predpokladajú vylúčenie všetkých sudcov okresného súdu z prejednávania a rozhodnutia veci. Žalobcovi zatiaľ neboli oznámené výsledky procesných postupov sudcu a súdu, ktoré by boli základom pre spoľahlivé riešenie otázky zachovania nestrannosti súdu a ustanovenia nestranného zákonného sudcu a preto navrhol, aby Okresný súd Martin nariadené pojednávanie zrušil až do právoplatného rozhodnutia o otázke nestrannosti a otázke zákonného sudcu a v prejednávaní veci nepokračoval, pretože v konaní možno zatiaľ urobiť len také úkony, ktoré nepripúšťajú odklad.

S týmto návrhom žalobcu sa súd nestotožnil a pojednávanie nariadené na 19.09.2014 vykonal v neprítomnosti účastníkov konania a právneho zástupcu žalobcu, ktorý bol rovnako ako žalovaná strana na pojednávanie riadne a včas predvolaný.

Konajúci súd sa domnieval, že z podania žalobcu zo dňa 14.12.2012 vyplýva jeho námietka zaujatosti voči sudcom Okresného súdu Martin, a z týchto dôvodov sudca vec predložil na rozhodnutie krajskému súdu o námietke zaujatosti. Krajský súd svojim podaním zo dňa 15.04.2013 (č.l. 43 spisu) vec vrátil bez rozhodnutia a uviedol, že žalobca v rámci odvolacieho konania proti uzneseniu o vyrubení súdneho poplatku za vznesenie námietky zaujatosti výslovne uviedol, že nepodal námietku zaujatosti v zmysle § 15a O.s.p. a spoplatňovanie fiktívneho návrhu je za tejto procesnej situácie podľa neho bezpredmetné. Ak účastník, v tomto prípade žalobca, jednoznačne deklaroval, že námietku zaujatosti nepodáva, nie je možné ani posudzovať jeho podanie podľa obsahu (§ 41 ods. 2 O.s.p.), t.j. proti vôli samotného účastníka vyvodzovať, že sa jedná o ním vznesenú námietku zaujatosti. Odvolací súd záverom konštatoval, že nie sú dané dôvody pre jeho konanie, pretože rešpektujúc ustanovenie článku 2. odsek 2 Ústavy SR, nie je v aktuálnej veci oprávnený konať a rozhodovať.

Podľa § 15a O.s.p., účastník môže uplatniť námietku zaujatosti voči sudcovi, ktorý má vec prejednať a rozhodnúť, najneskôr na prvom pojednávaní, ktoré viedol sudca, o ktorého vylúčenie ide, alebo do 15 dní odkedy sa mohol dozvedieť o dôvode, pre ktorý je sudca vylúčený. Právo účastníka uplatniť námietku zaujatosti patrí medzi jeho procesné práva, ktorého základ pramení priamo z Ústavy SR, pretože každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným spôsobom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde. S cieľom zamedziť zneužívanie námietok zaujatosti, ktoré môžu viesť k neúmernému predĺžovaniu procesu, zákon účastníkom stanovil lehotu, v ktorej môžu konkrétne námietku uplatniť. Účastník je povinný námietku uplatniť najneskôr na prvom pojednávaní, ktoré viedol sudca, o ktorého vylúčenie ide. Najneskôr však do 15 dní odvtedy, odkedy sa o námietke dozvedel. Ako vyplýva z predchádzajúcich podaní žalobcu, domnelé dôvody pre vylúčenie sudcov Okresného súdu Martin z prejednávania a rozhodovania v tejto veci mu boli už známe.

Z písomných podaní navrhovateľa vyplýva, že jeho predchádzajúce úkony nie je možné považovať za námietku zaujatosti, a z toho dôvodu podal aj odvolanie voči uzneseniu Okresného súdu Martin č.k. 8C/228/2012-25 zo dňa 01.02.2013, ktorým mu súd uložil povinnosť zaplatiť súdny poplatok za námietku zaujatosti vo výške 66€. V odvolaní voči tomuto rozhodnutiu navrhovateľ jednoznačne uviedol, že obsah jeho podania nie je možné vysvetľovať tak, že sa jedná o námietku zaujatosti podľa § 15a O.s.p.. Krajský súd uznesením č.k. 11Co/10/2013-41 zo dňa 15.04.2013 napadnuté uznesenie okresného súdu o uložení povinnosti žalobcu zaplatiť súdny poplatok za námietku zaujatosti vo výške 66,- € zrušil a vyslovil názor, že spoplatňovanie fiktívneho návrhu o námietke zaujatosti je bezpredmetné, pretože pokiaľ žalobca jednoznačne deklaruje, že námietku zaujatosti nepodáva, nie je možné túto námietku posudzovať ani podľa jej obsahu a to podľa § 41 ods. 2 O.s.p. a proti vôli samotného účastníka vyvodzovať, že sa jedná o ním vznesenú námietku zaujatosti.

V rozpore s doterajším jednoznačným vyjadrením žalobcu, že jeho doterajšie podania nie je možné považovať za námietku zaujatosti, podaním zo dňa 11.09.2014 žalobca opätovne podal námietku zaujatosti voči sudcom Okresného súdu Martin. To znamená, že pokiaľ žalobca v žalobe, ktorá bola súdu doručená dňa 27.09.2012 uviedol, že okresný súd ako štátny orgán je v tomto spore škodcom, tak je vylúčené, aby prostredníctvom sudcov rozhodoval predmetný spor. Neskôr žalobca v konaní o uložení povinnosti zaplatiť súdny poplatok za námietku zaujatosti jednoznačne tvrdil, že toto jeho stanovisko nie je možné považovať za námietku zaujatosti. Pokiaľ si to žalobca rozmyslel a opätovne podaním zo dňa 11.09.2014 podával námietku zaujatosti voči sudcom konajúceho súdu, na túto námietku nebolo možné prihliadnuť, pretože žalobca ju podal po zákonnej lehote 15 dní. Jedná sa o očividné zneužívanie práva žalobcu podať námietku zaujatosti voči konajúcim sudcom. Nie je možné akceptovať vrtošivé konanie žalobcu, ktorý raz namieta zaujatosť sudcov okresného súdu, potom tvrdí, že na námietke zaujatosti netrvá a o rok neskôr opätovne podá námietku zaujatosti z toho istého dôvodu.

Vykonaným dokazovaním súd zistil, že v priebehu celého konania žalobca hodnoverne nepreukázal podanie žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody žalovanej strane pred dňom podania žaloby na súde. Tieto skutočnosti preukazoval len predložením zoznamom podaných žiadostí, ktorý je súdu známy z rozhodovacej činnosti v iných podobných sporoch žalobcu. Na opakovanú výzvu súdu ho nepredložila ani žalovaná strana.

Z exekučného spisu Okresného súdu Martin sp.zn. 17Er 1081/2007 (EX 287/07 súdnej exekútorky M.. M. C. so sídlom v Považskej Bystrici, Námestie A.Hlinku 36/9) súd zistil, že na exekútorskom úrade M.. M. C. dňa 27.03.2007 žalobca v procesnej pozícii oprávneného podal návrh na vykonanie exekúcie proti povinnému M. Q., nar. XX.XX.XXXX na vymoženie pohľadávky, priznanej exekučným titulom a to rozsudkom Stáleho rozhodcovského súdu zo dňa 15.12.2006 sp.zn. 6614/06, zriadeného zriaďovateľom Slovenská rozhodcovská a.s. so sídlom v Bratislave, Trnavská cesta 37. Dňa 03.04.2007 podala zvolená súdna exekútorka na Okresný súd Martin žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie tejto exekúcie. Dňa 12.04.2007 sudca Okresného súdu Martin poverenie na vykonanie exekúcie vydal. Dňa 22.11.2010 oprávnený podal na Okresný súd Martin návrh na zmenu súdneho exekútora. Z návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora vyplynulo, že žiadal, aby súd poveril vykonaním exekúcie Exekútorský úrad B.. P. C., so sídlom v Bratislave, Záhradnícka 60 a to v zmysle § 44 ods.8 Exekučného poriadku. Výzvou zo dňa 10.04.2012 vyzval súd právneho zástupcu oprávneného, aby do spisu v tejto exekučnej veci pripojil v lehote 30 dní zmluvu o úvere, na základe ktorej rozhodcovský súd vydal exekučný titul.

Podaním zo dňa 10.04.2012 súd vyzval konajúcu súdnu exekútorku B.. M. C., aby sa vyjadrila k žiadosti oprávneného o zmenu súdneho exekútora a požiadal ju o vyčíslenie trov exekúcie. Podaním zo dňa 20.03.2012 žalobca podal sťažnosť na postup súdu v exekučnej veci, ale súdom požadovanú úverovú zmluvu nepredložil. Podaním zo dňa 13.04.2012 predseda súdu vyzval žalobcu, aby súdu predložil zmluvu o úvere, na základe ktorej bolo vydané poverenie na začatie exekúcie. Žalobcovi oznámil, že po doručení tejto zmluvy a po doručení odpovede žalobcu na návrh oprávneného na zmenu súdneho exekútora, bude vo veci pokračovať. Uznesením č.k. 17Er/1081/2007-18 zo dňa 27.04.2012 súd na základe žiadosti oprávneného rozhodol o zmene súdneho exekútora, a namiesto B.. M. C. poveril výkonom exekúcie exekútora B.. P. C.. Žalobca na základe opakovaných výziev na doručenie úverovej zmluvy spornú úverovú zmluvu predložil v prílohe svojho listu zo dňa 09.05.2012.

Nárok žalobcu na náhradu škody súd posudzoval podľa ustanovení zák.č.514/2003 Z.z. v znení účinnom ku dňu vzniku škody, teda v znení účinnom pred 1.1.2013.

Podľa § 3 ods.1 zák.č.514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu, spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov štát zodpovedá za podmienok, ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti tohto zákona pri výkone verejnej moci

a/ nezákonným rozhodnutím ,

d/ nesprávnym úradným postupom.

Podľa § 4 ods.1 písm.a/ citovaného zákona, už v znení účinnom po 1.1.2013 vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods.1 koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti SR, ak škoda vznikla v dôsledku rozhodnutia vydaného súdom, alebo ak škoda bola spôsobená nesprávnym úradným postupom súdu.

Podľa § 5 ods.1 citovaného zákona účinného do 31.12.2012, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia, vydaného v tomto konaní.

Podľa § 6 ods.1 citovaného zákona účinného do 31.12.2012, ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody, spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená bolo zrušené, alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody je viazaný rozhodnutím tohto orgánu.

Podľa § 6 ods.2 citovaného zákona účinného do 31.12.2012, právo podľa odseku 1 možno priznať iba vtedy, ak poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov. Splnenie tejto podmienky sa nevyžaduje, ak ide o prípady hodné osobitného zreteľa.

Podľa § 9 ods.1 citovaného zákona v znení účinnom do 31.12.2012 štát zodpovedá za škodu, spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon, alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť

orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní, alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

Podľa § 9 ods.2 citovaného zákona účinného do 31.12.2012 právo na náhradu škody, spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takýmto postupom spôsobená škoda.

V zmysle § 15 ods.1 citovaného zákona účinného do 31.12.2012 nárok na náhradu škody, spôsobenej nezákonným rozhodnutím ale aj nárok na náhradu škody, spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len „žiadosť“) s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

Podľa § 16 ods.1 citovaného zákona v znení účinnom do 31.12.2012 ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo jeho časť do 6.mesiacov odo dňa prijatia žiadosti, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde.

Podľa § 17 ods.1 zákona účinného do 31.12.2012 uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

Podľa § 17 ods.2 cit.zákona v znení účinnom do 1.1.2013 v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadostučinením vzhľadom na ujmu, spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

Podľa § 17 ods.3 citovaného zákona v znení účinnom do 31.12.2012 výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na po

a/ osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje,

b/ závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo,

c/ závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote,

d/ závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

Podľa § 17 ods.5 citovaného zákona v znení účinnom do 31.12.2012 v žiadosti o predbežné prerokovanie nároku a pri uplatnení nároku na súde je poškodený povinný uviesť požadovanú výšku úhrady podľa odsekov 1 a 2.

Podľa § 19 ods.1 citovaného zákona v znení účinnom do 31.12.2013, právo na náhradu škody sa premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Ak je podmienkou uplatnenia práva na náhradu škody zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, plynie premlčacia lehota odo dňa doručenia (oznámenia) rozhodnutia.

Podľa odseku 3 citovaného ustanovenia lehota neplynie počas predbežného prerokovania nároku podľa § 15 odo dňa podania žiadosti do skončenia prerokovania, najdlhšie však počas 6.mesiacov.

Z vyššie citovaných zákonných ustanovení je zrejmé, že predpokladom uplatnenia nároku na náhradu škody v zmysle zák.č.514/2003 Z.z. na súde je jeho predbežné prerokovanie na príslušnom orgáne štátu, ktorým v tomto prípade, vzhľadom na skutočnosť, že sa vytýka nesprávny úradný postup súdu v exekučnom konaní, je Ministerstvo spravodlivosti SR. Žalobca aj v iných konaniach pripojil do spisu zoznam žiadostí, ktoré podal na Ministerstvo spravodlivosti SR a zo strany Ministerstva spravodlivosti nebolo súdu signalizované, že by v tejto konkrétnej veci žalobca takúto žiadosť nepodal. Preto mal súd predbežné prerokovanie nároku (aj vzhľadom na prezentovaný názor Krajského súdu v Žiline v obdobných konaniach vyslovený v rozhodnutiach, ktorými krajský súd rozhodoval o odvolaniach žalobcu proti rozhodnutiam okresného súdu, ktorými konanie pre nepredloženie rovnopisu žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, zastavil), za preukázané a nerozporované a teda túto podmienku vyžadovanú ustanovením § 15 citovaného zákona za splnenú.

Z exekučného spisu mal súd nepochybne preukázané, že síce Okresný súd Martin nerozhodol o návrhu na zmenu súdneho exekútora v lehote 30 dní od doručenia takéhoto návrhu, teda nerozhodol v lehote, ktorú predpokladalo ustanovenie § 44 ods.8 Exekučného poriadku, platného od 1.12.2006, ale nekonal svojvoľne. Následne Okresný súd Martin s cieľom skúmať, či exekučným titulom priznané plnenie oprávnenému nie je plnením priznaným zo spotrebiteľskej zmluvy, vyžadoval súčinnosť od oprávneného. (v tomto spore žalobcu) a listom zo dňa 10.04.2012 ho žiadal o predloženie úverovej zmluvy. Tejto výzve vyhovel oprávnený (žalobca) až na základe opakovanej výzvy predsedu súdu zo dňa 13.04.2012. Požadovanú úverovú zmluvu dourčil súdu až v prílohe listom zo dňa 09.05.2012. Je možné súhlasiť so žalobcom, že Okresný súd Martin nekonal celkom plynule a aj keď oprávnený neposkytol včas požadovanú súčinnosť, dopustil sa prietahov v konaní a nesprávne úradne postupoval. Nesprávny úradný postup však nie je jedinou podmienkou pre vznik nároku žalobcu na náhradu škody, spôsobenej orgánom verejnej moci a to v dôsledku nesprávneho úradného postupu. Ďalším predpokladom pre priznanie takéhoto nároku je vznik škody a nemajetkovej ujmy a príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a škodou, resp. nemajetkovou ujmom ako protiprávnym následkom.

Súd konštatuje, že žalobca nepreukázal vznik a výšku škody a ani nemajetkovú ujmu. Žalobca predovšetkým v konaní neprodukoval žiadne dôkazy, preukazujúce jeho tvrdenia.

Pokiaľ žalobca predložil návrh na doplnenie dokazovania, z ktorého vyplynulo, že zadal objednávku na spracovanie znaleckého posudku, ktorým chce vyčísliť výšku vznikutej škody v dôsledku v žalobe opísaných skutočností, súd takýto dôkaz nepripustil. Predovšetkým žalobca takýto dôkaz mal predložiť súdu v čase, keď začalo konanie. Žalobca vo svojom podaní nepreukázal, neuviedol, komu zadal vypracovanie takéhoto znaleckého posudku, v akom časovom horizonte by mal byť vypracovaný a predložený súdu, a teda že jeho tvrdenia o takomto dôkaze nie sú len účelovými tvrdeniami, a že by súd vyčkávaním na takýto dôkaz nespôsobil v konaní ďalšie prietahy, ktoré žalobca Okresnému súdu Martin ako exekučnému súdu v tejto a v podobných žalobách vyčíta. Preto súd takýto dôkaz nepripustil a návrh na doplnenie dokazovania týmto znaleckým posudkom zamietol.

Žalobca podľa presvedčenia súdu nepreukázal rozhodujúce skutočnosti, ktoré by odôvodňovali oba v žalobe uplatnené nároky. Za takýchto okolností súd nároky žalobcu, či už na náhradu majetkovej škody, či už na náhradu nemajetkovej ujmy považoval za nepreukázané a z týchto dôvodov žalobu ako nedôvodnú zamietol.

O trovách konania súd rozhodol podľa ustanovenia § 142 ods.1 O.s.p.. Žalovaná bola v konaní plne úspešná a preto by jej v zmysle predmetného zákonného ustanovenia patrila náhrada účelne vynaložených trov konania; keďže však žalovaná v konaní vznik trov nepreukázala, súd o trovách rozhodol tak, že sa jej proti žalobcovi náhrada trov konania nepriznáva.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15-tich dní od jeho doručenia na Okresný súd Martin.

V odvolaní sa má uviesť, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, musí byť podpísané a datované, musí sa v ňom uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie, alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

a/ neboli splnené podmienky konania, rozhodol vecne nepríslušný súd prvého stupňa, rozhodnutie súdu prvého stupňa vyniesol vylúčený sudca alebo súd prvého stupňa bol nesprávne obsadený; to neplatí, ak senát rozhodoval namiesto samosudcu,

b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej,

c/ súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonával navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,

d/ súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,

e/ doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené /§ 205a/,

f/ rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci,

g/ súd prvého stupňa neprihliadol na námietky odvolateľa napriek tomu, že na to neboli splnené podmienky podľa § 175 ods.3, časť prvej vety za bodkočiarkou,

h/ rozsudok je nepreskúmateľný pre nezrozumiteľnosť alebo nedostatok dôvodov. /§ 205 ods.2 O.s.p./.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.

Ak povinnosť uložená týmto rozsudkom nebude dobrovoľne splnená, možno sa jej splnenia domáhať výkonom rozhodnutia.